

Η “Φωνή Κυρίου” που δεν έφθασε στα χέρια των πιστών

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

ΕΤΟΣ 68ον

8 Νοεμβρίου 2020

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (3519)

Η ΠΙΣΤΗ ΔΙΝΕΙ ΖΩΗ

Δύο σημαντικά μηνύματα δίνει ο Χριστός στους ανθρώπους με τά θαύματα πού έπιτελεί, μετά την έπιστροφή του από τή χώρα των Γαδαρηνών στην Καπερναούμ. Τό πρώτο συνίσταται στό ότι ό ίδιος είναι ή Ζωή καί δίνει τή ζωή, τόσο τή βιολογική όσο καί τήν κοινωνική, ενώ τό δεύτερο πώς ή πίστη είναι προϋπόθεση για τό θαύμα καί όχι τό θαύμα για τήν πίστη.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΑ τη Φωνή Κυρίου της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος - ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ - όπως αυτή εστάλη σε όλους τους ιερούς ναούς της ελληνικής επικράτειας, κατά την 8η Νοεμβρίου 2020, αλλά δεν έφθασε ποτέ στα χέρια των πιστών λόγω της απαγορεύσεως του ερχομού τους προς τα ιερά μυστήρια που προέκυψε από τα εκτάκτα μέτρα εκ μέρους της Ελληνικής Πολιτείας για την αποφυγή εξαπλώσεως του κορονοϊού.

Η ΠΙΣΤΗ ΔΙΝΕΙ ΖΩΗ

Δύο σημαντικά μηνύματα δίνει ο Χριστός στους ανθρώπους με τα θαύματα που έπιτελεί, μετά την επιστροφή του από τη χώρα των Γαδαρηνών στην Καπερναούμ. Τό πρώτο συνίσταται στο ότι ο ίδιος είναι η Ζωή και δίνει τη ζωή, τόσο τη βιολογική όσο και την κοινωνική, ενώ το δεύτερο πώς η πίστη είναι προϋπόθεση για τό θαύμα και όχι τό θαύμα για την πίστη.

Ἡ νίκη κατά τοῦ θανάτου

Δώδεκα χρόνια μιά αιμορροούσα γυναίκα υποφέρει. Πέρα από τόν σωματικό ρύπο και την εξάντληση από την αιμορραγία, η ασθένεια δέν τῆς ἐπιτρέπει νά κάνει παιδιά, δέν τῆς ἐπιτρέπει νά παντρευτεῖ, διότι τότε ὁ γάμος ἦταν ὁ μοναδικός σκοπός γιά νά ἔχει μιά γυναίκα νόημα στή ζωή της. Ἡ γυναίκα πλησιάζει τόν Χριστό μέ τή συναισθηση ὅτι εἶναι γιά τόν νόμο καί τούς ἀνθρώπους ἀκάθαρτη. Καί τή στιγμή πού ἀγγίζει τόν Χριστό, (ἄκρη) τοῦ ἱματίου του, καί μάλιστα κρυφά, ἡ ζωή της ἀλλάζει. Μία στιγμή ἐμπρακτής πίστες σβῆνει δώδεκα χρόνια δοκιμασίας. Πλέον μπορεῖ νά συμμετέχει στήν κοινωνική ζωή, κι αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὅποιο ὁ Χριστός τήν καλεῖ δημόσια νά φανερωθεῖ. Ἡ πίστη δέν μᾶς ἀφήνει κρυμμένους, ἀλλά μᾶς δίνει τό θάρρος νά φανερώσουμε τό πρόσωπό μας καί τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ σέ ὅλους καί νά ξεκινοῦμε ἀπό τήν ἀρχή.

Δώδεκα χρονῶν ἦταν καί τό κορίτσι τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰαείρου. Πάνω πού θά ξεκινοῦσε ἡ δυνατότητά της, καθώς ἐμπαινε στήν ἐφηβεία, νά ζήσει στήν κοινωνία τῆς ἐποχῆς της, νά μπορέσει νά κάνει οἰκογένεια, μιά ασθένεια τήν ὀδηγεῖ στόν βιολογικό τώρα θάνατο. Καί ὁ Χριστός θά ἀξιολογήσει τήν πίστη τῶν γονέων της καί θά τῆς δώσει τήν εὐκαιρία νά ζήσει – καί μαζί της κι ἐκεῖνοι νά χαροῦν. Θά δείξει ἔτσι τοῦς ἀνθρώπους ὅτι ἡ πίστη σ' Αὐτόν δέν νικιέται ἀπό τόν θάνατο. Καί ἡ πίστη στηρίζει καί ὅσους ἀγαπᾷ αὐτός πού πιστεύει. Μέ τήν πίστη κάνουμε ἓνα μεγάλο

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 41-56)

Ἡ πίστις ὡς προϋπόθεσις τῆς συναντήσεώς μας μέ τόν Χριστό

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καί αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ, ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκει. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἣτις, ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν, ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις, Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἦψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνωμ δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ, ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς, μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, πλησίασε τόν Ἰησοῦ κάποιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχισυνάγωγος, καί ἔπεσε εἰς τά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί τόν παρακαλοῦσε νά ἔλθῃ εἰς τό σπίτι του, διότι εἶχε μιά μοναχοκόρη, ἡλικίας περίπου δώδεκα ἐτῶν, πού ἦτο ἐτοιμοθάνατη. Ἐνῶ δέ ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε, ὁ κόσμος τόν συνέθλιβε. Κάποια γυναῖκα, πού ἔπασχε ἀπό αἱμορραγίαν δώδεκα χρόνια καί εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τήν περιουσίαν της σέ γιατρούς καί δέν μπόρεσε νά θεραπευθῇ ἀπό κανένα, ἦλθε κοντά του ἀπό πίσω, ἄγγιξε τήν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του καί ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία της. Καί ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ποιός μέ ἄγγιξε;». Ἐπειδή δέ ὅλοι τό ἤρνούντο, εἶπε ὁ Πέτρος καί ὅσοι ἦσαν μαζί του: «Διδάσκαλε, ὁ κόσμος σέ ἔχει περικυκλωμένον καί σέ συνθλίβει καί σύ λές, “Ποιός μέ ἄγγιξε;”». Ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶπε, «Κάποιος μέ ἄγγιξε, διότι αἰσθάνθηκα ὅτι ἐβῆκε δύναμις ἀπό ἐμένα». Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δέν διέφυγε τήν προσοχήν, ἦλθε μέ τρόμον, ἔπεσε στά πόδια του, καί τοῦ εἶπε μπροστά σ’ ὅλον τόν κόσμο τήν αἰτίαν, διὰ τήν ὁποίαν τόν ἄγγιξε καί πῶς ἀμέσως ἐθεραπεύθηκε. Αὐτός δέ τῆς εἶπε, «Ἐχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε, πήγαινε εἰς εἰρήνην». Ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπό τό σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου καί τοῦ λέγει, «Ἡ θυγατέρα σου πέθανε, μήν ἐνοχλῇς πλέον τόν διδάσκαλον». Ὁ δέ Ἰησοῦς, ὅταν τό ἄκουσε, τοῦ εἶπε, «Μή φοβᾶσαι· μόνον πίστευε καί δά γίνῃ καλά». Ὅταν ἔφθασε εἰς τό σπίτι, δέν ἐπέτρεψε σέ κανένα νά μῇ μαζί του, παρά εἰς τόν Πέτρον, τόν Ἰωάννην καί τόν Ἰάκωβον καί εἰς τόν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ καί εἰς τήν μητέρα. Ἐκλαιγαν δέ ὅλοι καί τήν θρηνολογοῦσαν. Αὐτός δέ εἶπε, «Μήν κλαῖτε· δέν ἐπέθανε ἀλλά κοιμᾶται». Καί τόν εἰρωνεύοντο, διότι ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἀλλ’ αὐτός ἀφοῦ ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τό χέρι της καί ἐφώναξε, «Κορίτσι, σήκω ἐπάνω». Καί ἐπέστρεψε τό πνεῦμά της, ἐσηκώθηκε ἀμέσως, καί ὁ Ἰησοῦς διέταξε νά τῆς δώσουν νά φάγῃ. Οἱ γονεῖς της ἐξεπλάγησαν, αὐτός δέ τούς παρήγγειλε νά μή ποῦν σέ κανένα τί συνέβη.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιθιζάτου, Γερ. Κοιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)
